

Peer Krisztián

MAJDNEM-KANÁLLAL NEM LEHET LEVEST ENNI

Hányszor meghaltál majdnem te is.
Terhelhetlek a részletekkel?
Ez most nem autóbaleset.

A szemérem azt jelenti,
hogy nem befolyásolnak
tapasztalatok és előérzetek.
Inkább a halál,
mint hogy segítségért kiálts.
Félreütés. Bár majdnem kivéreztem.
Alig találtak vénát, nem hazudok.
70/40 annak, aki ezen a nyelven ért.

Maradtam volna ott.
Tartottam volna magamban.
Figyelmetlenül dicsérsz, mint egy kutyát.
Komolyabban veszed, mint én, de sehogy sem érted.
Nem érdekelttem a halált!

Még mindig szedálnak?
Azt sem tudom, ezt most kinek mondom,
annak, akit majdnem utolértem,
vagy annak, aki nálam sokkal vadabbul
örül annak, hogy itt maradtam veled.
Mindent betartok,
mindent bent tartok.
Nem érted?
Nem érdekelttem a halált!

Te, de az mindegy.
A szomszéd, aki megtalált.
Anyám.
Praktikusék.
Tisztább életbe térhessek vissza.

Temetni se kellett, mégis
hány embert megmozgattam,
körülugráltatok a majdnem-halált.

Igyekeztem egy helyre hányni,
állítólag sokat.
Te állítod.

Emlékszem a pillanatra, amikor rájövök,
álmodtam én már ezt egyszer, csak szívrohammal.
Meztelen vagyok, és nem is akkora a baj,
mint a szégyen.
Kijutni valahogy.
Magamra kell rángatnom egy alsógatyát,
hogy kimehessek segítséget kérni.
Merniük kell rám nézni ahhoz,
hogy megálljanak.

Hónapokig csak pépeket ehetek,
de a májam és a hasnyálmirigyem is rendben.
Ami mellékesen csoda.
Az írással majd kicsit jobban megszenvedek,
vagy inkább keresek egy realista gasztroenterológust.

Menni utánad.
Dóri, melletted?
Semmilyen gyümölcs, csak banán és dinnye.
Márai mindenre jó.

„Valahányszor orvoshoz mentem, nem tudtam szabadulni a kínos és megalázó érzéstől, hogy megcsalom a derék embert, aki mestersége és emberismerete szerint, aggályosan és gondosan, de teljesen reménytelenül foglalkozik velem. Mert mindaz, amit ajánlhatott – az orvosságok, különféle gyógymódok, víz vagy sugár, porok és folyadékok –, talán gyógyította vesém, májam vagy szívem, de nem gyógyíthatta azt, ami a betegség egyetlen oka: életmódom, mely jellememből, alaptermészetemből és hajlamaimból következik. Ezért, komolyan és udvariasan, legjobb tudásunk szerint, de mindig megcsaltuk egymást, az orvos és a beteg. Életmódokat nem lehet gyógyítani, és megváltoztatni is csak ideiglenesen lehet. Ezért gondoskodik a természet, bölcsen, a betegségekről: mert a legtöbb ember csak a nyavalya kényszerű vesztégzárában piheni ki időlegesen szenvedélyeit.” (Márai Sándor)

Előző nap fekete tejbegrízt szartam,
emésztettvas-szaga volt,
hinni kellett volna annak is.
A szépség: hiba.
Gondoltam, kialszom.

Mielőtt beletörődteél,
te is megpróbáltál eljutni az ajtóig,
eljutni hozzám?
Azóta nem horkolok.

Még ott is artikuláltak a mondatok,
ahol a test már nem engedelmeskedik.
Utcára kell jutnom,
mert kiment a látásom,
és az utolsó fekete, amit láttam,
valószínűleg vér.
Kijutok, és az utca fehér.

A kezemben maradt kulccsal
földre rogyva kocogtatok egy vaskaput.
„Vért hánytam, nem látok, hívjanak mentőt.”
„Nincs nálunk telefon” –
akkor minek az alsónadrág.

A nyelősőrepedés jól hangzott,
de ellentmondásokat szült, mert azt műtik.
Nekem csak a felmaródott nyálkahártyám vérzett
– kicsinek látszom innen –,
szondán keresztül elállítható.
Alkoholistabetegség,
azért néztek úgy rám,
pedig én azt hittem,
tisztulok, ha hányok.

Egy művésznek többet nézünk el, mint másnak,
mondta a vonzó doktornő, miközben vénát keresett.
A titkok legnagyobb gyilkosa a test –
szabadkoztam a vonzó rezidensnek,
amiért a seggemből korábban
nem tudtam rendesen kitörölni a vért.
Nincs szükség vizsgálatra,
dühösen repül a gumikesztyű
a kukába, hej.

Amikor azt mondtam, meg akarok halni,
nem erre gondoltam.
Igazából csak mondtam.
Elég sokszor két
átbujkált év alatt.
Minek is akarnék,
ha akkor én is meghaltam veled.

De most majdnem sikerült, megnyugodtam.
Attól is lehet, hogy nincs tovább.
Régen is ittam, csak most rád kenem.
Már majdnem láttalak, és ez elég.

Még mindig szedálnak?
Majdnem meghaltam, majdnem belehaltál,
de kezdetjük újra, és ez kezdetnek elég.